

Het N.V.V. zegt:

„De planmatige economie werd bevorderd door de grote bereidwilligheid tot samenwerking tussen werkgevers- en werknemersorganisaties.....”

„Het zal ongetwijfeld mogelijk zijn bij verdergaande beheersing van het loon- en prijzenpeil en het daardoor voorkomen van arbeidsomst, de productie per arbeider op te voeren.....”

„Het college van Rijksbemiddelaars is verplicht alvorens collectieve arbeidsovereenkomsten goed te keuren bindende loonregelingen vast te stellen.....”

„Hierbij dient opgemerkt te worden, dat het college van Rijksbemiddelaars steeds het standpunt heeft ingenomen, dat zij weigert te bemiddelen of een loonregeling op te leggen zolang een staking voortduurt.”

„Door de drie werknemersvakcentra- len, het N.V.V., de N.K.A. en het C.N.V., welke in de stichting van de Arbeid met de werkgeversvakcentrales samenwerken, werden na de bevrijding geen (cursief van Vermeulen zelf) stakingen afgekondigd.”

(Prae-advies Benelux-conferentie van de moderne vakcentrales.)

Conclusie: iedere arbeiderswil uitgeschakeld!

Vervolg van pag. 3

heid in het bedrijf. Verschillende acties, na de oorlog gevoerd, gaven dit beeld reeds te zien. Hierop zal door het O.V.B. steeds het zwaartepunt gelegd dienen te worden verbonden met de gedachte van, het strijden onder eigen leiding, omdat dan pas bedrijfseenheden tot stand kan komen. Hierin kan dan ook de grote betekenis van het O.V.B. liggen. Daarbij moet de huichelachtigheid van de bestaande organisaties, die hun plaats in de fronten van de grote machten hebben gekozen, fel bestreden worden. Immers zij voeren de arbeidersklasse van de ene nederlaag naar de andere.

Het O.V.B. zou in betekenis een sprong vooruit maken, wanneer het in die zin zich stelt tegenover de beide machten.

Wanneer het O.V.B. beide imperialistische fronten afwijst, keert het zich tevens tegen de middelen waarvan de vertegenwoordigers van die beide fronten zich bedienen om tot macht te komen en stelt daartegenover het eigen klasse standpunt om daarmee de grondslag te leggen voor de juiste nieuwe vormen van de strijd. Hierin bestaat geen gemene deler.

Het standpunt van het O.V.B.-bouwvak b.v. in de actie van de stucadoors, plaatst deze organisatie niet boven het E.V.C.-uitgangspunt, beperking van het conflict tot het beroep, en het leggen van het zwaartepunt op de steunactie. Alsof steun alleen in staat zou zijn om tot overwinning te komen. De onklarheid treedt hier duidelijk naar voren.

Als het O.V.B. echter arbeidersbeweging voor staat, dan moet ook in zijn propaganda tot uitdrukking komen, dat alleen het zelfstandig klassefront in staat is verbetering af te dwingen. Het bevorderen van de bedrijfseenheden is reeds een reële factor; het doel van het O.V.B. moet verder liggen.

Wij lezen o.a. in een manifest van het O.V.B., dat is uitgegeven tijdens de laatste Amsterdamse havenstaking:

„Vormt in het bedrijfsleven uw eigen strijd-organisaties. Legt de verbindingen tussen alle strijdformaties die zich in de bedrijven vormen. Bouwt aan een nieuwe zelfstandige arbeidersbeweging. In het O.V.B. zult ge daarvoor steeds een trouwe bondgenoot vinden.”

Dit zou onder alle omstandigheden de taak van het O.V.B. moeten zijn. Een dienende taak in het zelfstandig worden van de arbeidersstrijd. Niet het streven naar eigen leiding en macht, gepaard gaande met concurrentiestrijd tegen de andere organisaties, maar het stimuleren der eenheid die nodig is en uitgaat boven de organisaties.

Deze geest is in staat opnieuw perspectief te brengen, waar nu lauwheid heerst en kan krachten tot ontwikkeling brengen, die aan het bestaan van het O.V.B. een stevige basis geeft. De komende propaganda van het O.V.B. zou daaraan dienstbaar gemaakt kunnen worden.

De E.V.C. zegt:

„Zaak is echter, dat deze comité's van actie niet op eigen kracht gaan werken, doch dat onze invloed hierin verzekerd is.”

(Circ. 6-5-49 A.B. Werkers i. h. Bouwbedrijf.)

Ook zij wil ons dus onderwerpen!

Pinkster-Mobilisatie Hollandse Rading

Programma luidt als volgt:

Zaterdagavond:

8 uur Opening. Kameraadschapsavond met medewerking van alle deelnemers. Samenhang onder leiding van de muziekgroep van de jeugd.

Zondagochtend:

10 uur. Lezing door Ge Nabrink over „Maatschappelijke problemen psychologisch belicht” waarin samengevat het standpunt van Dienstweigeren en verantwoordelijke productie. Daarna discussie, welke indien nodig des middags wordt voortgezet. Verder gezamenlijke wandeling.

Zondagavond: Operaconcert afgewisseld met klassieke dansnummers (Russische en Tarantola). Medewerkeren zijn: Mevr. Mars - sopraan; Lya Wit - alt; Cor Snelders - tenor; Joh. te Slaa - bas en Katrien de Rooy - begeleiding. Danseres naam niet bekend.

Maandagochtend:

Ochtendwandeling. 10 uur lezing door Hiemstra over „Organisatie van de arbeiders in deze tijd.” Daarna discussie.

Maandagmiddag:

Openluchtspel. Uit te voeren door de leken- spelgroep van de jeugd, onder regie van Joh. te Slaa. Daarna sluiting.

Zoals U ziet, een goed en gevuld programma. Wij verzoeken een ieder die zich nog niet voor deelname heeft opgegeven, dit nu direct nog even te doen. Dit is nodig in verband met de slaapplaatsen, warme maaltijden enz. Hier volgen nogmaals de deelnemerskosten deze zijn voor slapen in het kamphuis f3.50 en voor kampeers- ders f2.75 per persoon. Kinderen beneden 15 jaar betalen alleen de kostprijs voor slapen, deze zijn voor het kamphuis f1.70 en voor kamperen f0.90. Warme maaltijd kost f0.75. Brood enz. is op het terrein verkrijgbaar. Ieder moet zorgen voor eigen drink- en eetgerei. Kampeersdien- nen een lege strozak mede te brengen. Het ligt voor de hand, dat niemand zijn muziekinstrument vergeet en ieder deelnemer zorgt voor een goed humeur.

Voor de Amsterdammers dient nog vermeld, dat de fietsers Zaterdagmiddag om 4 uur ver-

trekken vanaf de Berlagebrug. Allen dus op tijd present. Opgave en deelnemerskosten te zenden aan J. Hoogeveen, Middenweg 117, Haarlem. Giro 228268, voor 1 Juni a.s. De Commissie.

Socialistische Zomerdag

Nu onze kameraadschapsavond achter de rug is, hebben wij naar aanleiding van het succes besloten om a.s. Zondag 29 Mei een gedeelte van het Amsterdamse bos in bezit te nemen!!

Er wordt natuurlijk gezorgd voor een aantrekkelijk programma, waarbij vanzelf de kinderen niet worden vergeten. Zij die in het bezit zijn van een muziekinstrument kunnen dat gerust meenemen. Verder wordt gezorgd voor drinken, zodat de deelnemers kunnen volstaan met het meenemen van een beker of kroes.

Het ligt in de bedoeling om een fiets- en bootploeg te vormen.

Voor de fietsers gelden de volgende vertrekpunten:

Voor West, Noord en Centrum verzamelen 9 uur Kwakersplein. Voor Oost en Zuid 9 uur Roelof Hartplein bij het K.L.M.-woonhuis. Zij ontmoeten elkaar dan bij het Haarlemmermeerstation.

Voor de varengasten: Verzamelen bij het vertrekpunt van de boot om 9.30 uur op de Schinkelkade hoek Vaartstraat, te bereiken met lijn 1, 2 en 16. Lijn 1 en 2 uitstappen Amstelveenseweg. Lijn 16 eindpunt.

De kosten voor de boot zijn: volw. f 0.50 retour, kinderen f 0.30.

Voor allen geldt: goed humeur en prachtig weer mede te nemen.

Het O.V.B. zegt:

„Strijd is er en strijd zal er in sterkere mate komen en daaruit groeit de noodzaak van bedrijfsgewijze eigen organisatie der arbeiders. Op deze wijze kan een nieuwe arbeidersbeweging groeien. Een beweging gebaseerd op de strijdeenheid, uitgaande boven elke verdeeldheid naar politieke en godsdienstige gezindheid en bezield door de wil der arbeiders, zelf de gehele beweging te dragen.”

„Vormt in het bedrijfsleven Uw eigen strijdorganisatie.”

„In het O.V.B. zult ge daarvoor steeds een trouwe bondgenoot vinden.”

(Manifest 31 Januari 1949.)

Accoord, van Putten, maar zeggen en doen! Laten de O.V.B.-ers begrijpen, dat dit consequenties eist, die strijdij zijn met de versleten vakbondsbegrippen.

Kameraadschapsavond Amsterdam

Wij misten de gelegenheid in dit nummer een verslag te brengen van deze bijzonder goed geslaagde avond. De volgende week zal er aandacht aan worden besteed.

4 JUNI 1949

PRUS 12 CENT

9e Jaargang No 23

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgros 168797 te A'dam

De Nieuwe Koers!

Bijkans vier jaren heeft het Nederlandse kapitalisme gepoogd in Indonesië zijn gezag te herstellen. Onvoorwaardelijk had het in 1942 voor de Japanse macht moeten capituleren en daarmee was het van de Oost-Aziatische kaart geveegd. Nieuwe verhoudingen ontstonden. Feitelijk en ideologisch was aan de blanke overheersing een einde gekomen. Op zijn beurt was in 1945 Japan ineen gestort.

De nationale vrijheid was in Indonesië uitgeroepen en de republiek voerde zijn bestaan sedert enige maanden. Zwoel was ook de lucht van sociale vrijheidsgedachten, die leidden tot de in bezitneming door de arbeiders van cultures en bedrijven. Onder deze omstandigheden ving het Nederlandse kapitalisme zijn pogingen aan om zijn gezag in deze gebieden te herstellen.

Het is interessant in van Mook's „Indonesië, Nederland en de wereld” te lezen, op welke wijze hij en zijn naaste medewerkers op een goede, of kwade, dag van September 1945 per vliegtuig in Batavia arriveerden.

„Rood-witte vlaggen vrijwel overal, om duidelijk te maken, dat bestuur en openbare diensten geheel in republikeinse handen waren en daarin door het geallieerde hoofdkwartier waren gelaten. Zelfs hadden enige optimisten (!!) op een groot deel van de stenen kantoorgebouwen en woningen rood-witte papiertjes geplakt met „milik republiek” (republikeins eigendom), wel de eenvoudigste methode van nationalisering, die tot dusverre in de wereld was vertoond.”

„Het grote erf (van het landvoogdlijk paleis op het Koningsplein) en de gebouwen waren echter volledig uitgestorven, (daar was het Japanse opperbevel gevestigd geweest) zodat wij ieder met ons koffertje rondwaalden, totdat wij een geschikte kamer hadden gevonden.”

Zo arriveerden de reizigers in koloniaal gezag. Wie zich nu nog even indenkt hoe ap voor stap, en, toen langzamerhand uit

Nederland troepen kwamen, met militaire maatregelen, de republiek werd teruggedrongen, zodat nu onderhandeld wordt over de vraag, of de republikeinse regering het beperkte gebied van de residentie Djokjakarta weer onder haar gezag zal krijgen, die is het volkomen duidelijk, waar de agressors moeten worden gezocht.

Die conclusie is dus mogelijk zonder alle redevoeringen, overeenkomsten enz., na te gaan.

En nochtans, Nederland heeft de weg terug moeten inslaan. Al de offers aan vermisten, gewonden, psychisch gestoorde en gevallen, zowel aan Nederlandse als aan republikeinse zijde, zijn tevergeefs geweest. De weg terug moest worden ingeslagen. Daarvoor was de bemoeienis van Dr. Van Royen nodig, de Nederlandse pleitbezorger in de Veiligheidsraad; de man die uit de aard van de zaak de internationale verhoudingen kent.

En onder de druk van de internationale verhoudingen zwijgen en aanvaarden al de Nederlandse grote politici, van Drees tot Romme, van Stikker tot Welter. Maar zij blijven aansprakelijk voor alle offers. Dr. Beel verdwijnt, Spoor derailede, terwijl direct daarop zijn leven door een hartaanval eindigde. Nu kan de internationale pers ons de oren doen tuiten over het uiteindelijk wijs en verstandig besluit van de Nederlandse regeerders. Maar de offers blijven.

Oost-Azië is in beroering. De miljoenen opstandigen golven over China. Burma en andere Oosterse landen verkeren in gisting. Het imperialisme moet andere wegen gaan om de massa's aan zijn uitbuiting te onderwerpen. Zorg rijst bij de heersers der wereld over de vraag of dit nog langer mogelijk zal zijn. Zij zijn daarom bereid de nationale onafhankelijkheid der Oosterse landen te erkennen, indien de sociale bovenlaag daar op zich neemt de in beweging gekomen opnieuw te knielen. Lukt dat, dan zijn daaraan voor Amerika, dat de toon aangeeft bij de Westerse machten, grote voordelen verbonden. De Nederlandse bezittende klas-

se, dat was hun aller wezenlijk verwijt, had dit veel vroeger moeten beseffen. Maar tenslotte, er is meer vreugde over één van zijn dwalingen weergekeerde zondaar dan..... enz. Vandaar de lof, die heden Nederland oogst.

Intussen, de nationale politiek van Nederland moge zijn afgesloten, het gaat de imperialisten nu om verdere belangrijke doeleinden. Thans is de vraag: hoe wordt Indonesië zo snel mogelijk ingeschakeld in de Westerse invloedssferen? Daarbij zullen de leidende nationalistische partijen. Daarom kon men de republikeinse leiders niet ontberen. En deze zullen op hun beurt hun bruikbaarheid moeten bewijzen, vooral bij het herstellen van „normale” kapitalistische verhoudingen en dus bij het liquideren van radicale sociale legergroepen en bedrijfstoestanden, waarbij arbeiders en boeren zich in machtsposities hebben geplaatst en de bedrijven zelf geheel of ten dele beheersen. Reeds bracht de pers berichten, waaruit bleek, dat gezamenlijk door Nederland en de republiek de ontwapening der bevolking zal worden uitgevoerd. Even opmerkelijk is in dit verband, dat de vorige week het gerucht van de terechtstelling van Tan Malakka door republikeinse kringen, zij het onder voorbehoud, werd bevestigd. Wij weten niet in hoeverre hem terecht het etiket „Trotskist” werd opgeplakt. Wij weten zelfs niet, maar vermoeden het wel, dat hij wat men noemt staats-socialist was. Vast staat dat hij zich keerde, zowel tegen de politiek van de Sukarno's, als tegen die van de Russisch ingestelde Muso. Vast staat ook, dat hij politiek een revolutionair was en mede door zijn staat van dienst in de arbeidersbeweging grote aanhang had of heeft.

Wanneer het bericht juist is, dat inhoudt, dat hij op last van de republikeinse militaire gouverneur van Oost-Java zou zijn gedood, dan tekent het zoals gezegd, de situatie.

Onder de nieuwe koers gaan de arbeiders- en boerenbeweging in Indonesië een ware tijd tegemoet. Maar altijd weer gaat de strijd der uitbuiters door.

DENKT U AAN
EEN PROEFABONNÉ?

Hoe bevorderen we Eenheid van Actie?

Onze geregelde lezers hebben begrepen, dat wij de laatste weken de kwestie van het eendrachtig optreden van de arbeiders als uitgangspunt hebben genomen van verschillende beschouwingen. Daarbij is gebleken, dat onder de huidige maatschappelijke verhoudingen eenheid van optreden alleen dan mogelijkheden biedt, wanneer de arbeiders alle scheidsmuren omlaag halen. Die scheidsmuren worden vooral opgetrokken en in stand gehouden door Kerk, partij en vakbonden. Het is ons volkomen duidelijk, dat gelovige arbeiders niet direct bereid zijn hun geloof en tradities te verwerpen en zich los te scheuren uit de kerkelijke organisaties. Evenmin kunnen wij verwachten, dat arbeiders, die van geslacht op geslacht opgevoed zijn in de parlementair-politieke gedachte, die leert, dat door middel van de staat verbetering van hun lot en bevrijding van de arbeidersklasse is te verkrijgen, daarvan plotseling af stappen. En met de vakbond is het al niet anders gesteld. Daarbij komt dat de sociale voorzinnen bij wet of contract geregeld, buitengewoon ingewikkeld zijn. Wil een arbeider individueel die rechten tot gelding laten komen, voor de handhaving ervan opkomen, dan gevoelt hij meermalen zijn tekort aan kennis en kijkt hij uit naar zaakwaarnemers, die hij vindt in vakbondsbestuurders en vakbondsambtenaren. Dat felt nu eenmaal zo en wetgeving en voorschriften worden in het geleide kapitalisme hoe langer hoe ingewikkelder. Over de gevallen, waarbij het lidmaatschap van een organisatie bovendien nog voorwaarde is om in het bedrijf werkzaam te zijn en blijven, spreken we dan nog niet eens.

En toch dwingt de toestand waarin de arbeiders zich bevinden hen tot strijd: strijd die door al deze organisaties ontfermend en veroordeeld wordt. En die strijd dwingt de arbeiders tot het zoeken van eenheid.

Daarom moeten wij, voor wie de rol van al deze organisaties duidelijk is, nimmer verwachten, dat de arbeiders in massa zich zo maar tot onze opvattingen zullen bekeken. We kunnen niet verwachten, dat zij ineens datgene doen, waartoe wij reeds kwamen, omdat ons de maatschappelijke structuur en de rol van die organisaties duidelijk is geworden, n.l. het breken daarmee en het revolutionair staan tegenover deze gehele orde.

Terwijl het tot de taak van de Communistenbond behoort, ons maatschappelijk inzicht te propagieren, moeten wij er voor oppassen, dat wij onze ideologie (om dit gevaarlijke woord maar eens te gebruiken) op onze beurt weer niet maken tot een belemmering voor de noodzakelijke eenheid van de klasse. Zij behoeft dat ook niet te zijn, want bij ons bestaat niet de wil tot het overheersen van de arbeiders. Onze beginselen steunen hierop, dat de arbeiders alleen zelf hun lot kunnen verbeteren, alleen zelf het communisme kunnen verwezenlijken. Ook al kunnen wij elke politieke richtingsbeweging „partij” noemen en al begrijpen veel arbeiders dat zo, richtingsbewegingen, die zich op deze grondslag stellen zullen nimmer de éénwording van de arbeidersbeweging op de grondslag van de bedrijven behoeven te belemmeren. Zo ook is het met Spartacus gesteld. Een dergelijke organisatie, die meent haar maatschappelijk inzicht te moeten propagieren, zal er van uit gaan, dat de arbeiders juist door de eenheid van actie na te streven en aldus bouwende aan hun machtsformaties, in de praktijk van de strijd de ervaring opdoen, dat de onderdrukking en uitbuiting gebaseerd is op de kapitalistische orde zelf. Hun pogingen om een beter bestaan te veroveren, stuiten steeds op de heerschappij van de klassevijand. Op vele manieren maakt deze gebruik van alle kapitalistische organisaties, wetten enz. en maakt elke beperkte en tijdelijke overwinning van de arbeiders opnieuw van onwaarde. Zijn middelen tot beheersing van het prijspeil, zijn mogelijkheids om de waarde der valuta te wijzigen, zijn mogelijkheden om bepaalde bedrijven bij de productie geheel of gedeeltelijk uit te schakelen en andere bedrijven zwaarder te belasten, zijn daarvan slechts voorbeelden. Een arbeidersklasse, die kracht in het economische leven gaat ontwikkelen, moet zich daarom, wil ze zich doen gelden, op den duur met het „wat en hoe” der productie gaan bemoeien. Zodra dit geschiedt, zo-

dra de twee machten, arbeidersklasse en bezittende klasse, werkelijk tegen elkaar optreden, groeien we naar een periode van dubbele heerschappij. Dan eens zal de één, dan de andere overwicht hebben. Zo groeit uit de strijd om economische macht de strijd om kapitalisme of economisme. De revolutie, om nog eens pater de Bruin te citeren, doet niet anders, dan geweldig bekrachtigen, wat in de werkelijkheid reeds aan macht is gegroeid.

Dit inzicht propagieren wij. Het is een beschouwing uitgaande van een maatschappij in ontwikkeling. Het kennen van die ontwikkeling door grote massa's arbeiders is natuurlijk van buitengewoon groot belang. Juist daarom moet de propaganda voor de eenheid van optreden van de arbeiders, van de arbeiders zelf, gerugsteund worden door propaganda voor dit maatschappelijk inzicht.

De eenheid van actie is primair, de rest groeit en door de verhoudingen en door de propaganda van de richtingsbewegingen. Elk streven naar macht van politieke groeperingen en partijen afwijzende, stellen wij „eenheid van actie op de grondslag van de bedrijven”, voorop. In de bedrijven kan voorlopig alleen de eenheidsgedachte bevruchtend zijn. Propaganda-bedrijfskernen die dit oprecht propagieren zullen daarbij van grote waarde kunnen zijn. Dat heeft uit de aard van de zaak tot voorwaarden, dat zij geen slinks gehanteerde machtsinstrumenten zijn van een politieke formatie, die andere doeleinden nastreeft. Ongetwijfeld zou ook het O.V.B. daarbij waardevolle arbeid kunnen verrichten, maar daartoe zal het veel consequenter dan nu haar positie moeten bepalen.

Wanneer men meent dat Spartacus deze kwesties duidelijk ziet, hopen wij, dat al onze vrienden in die zin stukkrachten zullen willen zijn, voor de tweezijdige groei van de arbeiders eenheid en groei van het arbeidersinzicht.

SPARTACUS
OP DE
VESUVIUS

Geen nationale collectebus,
Maar Spartacus op de Vesuvius!

Uw bijdragen verwacht:
Jac. Rijpkema, den Haag, Stortenbekerstr. 7
of Uitgeverij „De Vlam”, Amsterdam Zd 2

Socialistisch Zomerkamp „De Vrije Gemeenschap”

Wij bieden u hierbij het voorlopige program aan van het Zomerkamp. Dit program is niet definitief en aanmerkingen zullen door de kampraad met belangstelling besproken worden. Het terrein ligt in één der prachtigste streken van Nederland. Omringd door bossen, ligt het kampterrein op de Veluwe, waar het per trein en bus makkelijk te bereiken is. Van afzetting is geen sprake en prikkelraad zult u tevergeefs in de omgeving zoeken. Het kamphuis biedt plaats aan ruim 60 personen. Voor enige gezinnen of zieken zijn er nog 6 bungalows, die ieder aan 4 personen plaats bieden en voorts zijn er de tenten. Al met al een ideaal kampterrein dat u nodigt om de vakantie er door te brengen.

De deelnemerskosten bedragen per persoon f 22.50. Voor kinderen tot 10 jaar f 11.25. Voor hen, die met een eigen tent komen is de prijs f 20.— Dit is de prijs voor een verblijf van een week met volledig pension.

Alleen het aantal slaapplekken in het kamphuis

en bungalows is beperkt. Voor hen, die met eigen tent komen of in de slaaptenten willen ondergebracht worden, is het aantal onbeperkt. Stozakken worden door ons verzorgd. U moet voor dekking zorgen.

Het program zal, in grote trekken, als volgt zijn:
Zaterdag: Kennismaking en vrij program.

Zondagochtend: Opening. Optreden van de jeugd.
middag: Gemeenschappelijke wandeling.

avond: Culturele ontspanning.

Maandagochtend: Vrije morgen.

middag: Korte inleidingen van de kameraden van verschillende org., die zullen vertellen waarom zij lid zijn van een bepaalde organisatie en wat het kenmerkende is van die organisatie.

avond: Voortzetting der discussie en/of wandelen.

Dinsdagochtend: Inleiding: De arbeidersklasse in de wereld van nu!

middag: Discussie.
avond: Vrij programma.

Woensdagochtend: Vrije morgen.
middag: Gemeenschap jeugd en ouderen.

avond: Culturele ontspanning. Kampvuur.

Donderdagochtend: Inleiding door een jong kameraad over: Zelfstandige jeugd.

middag: Discussie.
avond: Propagandistisch cultureel program, ook toegankelijk voor bewoners en vakantiegegers uit de omtrek.

Vrijdagochtend: Wandelen.
middag: Inleiding van een jeugdkameraad.

avond: Culturele ontspanning. Sluiting van de kampeek.

U ziet, de kampraad zit niet stil. Er zijn nog allerlei wijzigingen mogelijk.

In uw plaats van inwoning zullen heel spoedig werkgroepen worden gevormd, die de propaganda voor deelneming ter hand nemen. Wilt u daar deel van uit maken? Geeft u op aan onderstaand adres.

Vrienden, ons kamp moet een daverend succes worden. Omgeving en program maken dat succes mogelijk. Maar uw deelname is beslissend voor succes. Wacht niet te lang met opgeven. De kampraad moet bergen werk verzetten. Helpt hen door tijdig uw deelname te melden.

Correspondentieadres: J. Meulenkamp, Blasiusstraat 30, Amsterdam-O.

Grepen uit de Bonaire Literatuur

FRAGMENT UIT „DE DRUIVEN DER GRAMSCHAP”

door John Steinbeck (Ned uitgave Van Holkema en Warendorf N.V.).

II

En het eerst worden de kersen rijp. Anderhalve cent het pond. Alle machtig, daar kunnen we ze niet voor plukken. Zwarte kersen en rode kersen, vol en zoet, en de vogels eten de helft van iedere kers, en de wespen zoemen de gaten binnen, die vogels maken. En de pitten vallen op de gronden, drogen uit met zwarte restjes vruchtvlies er aan hangend. De blauwe pruimen worden zacht en zoet. Maar we kunnen ze niet plukken en drogen en innaken. We kunnen geen lonen betalen, hoe laag die ook zijn. En de blauwe pruimen bedekken de grond. En eerst begint het vel een beetje te rimpelen en zwermen vliegen komen zich te goed doen en de vallei is vol van de geur van zoet bederf. Het vruchtvlies wordt donker en de oogst verschrompelt op de grond.

En de peren worden geel en zacht. Vijf dollar per ton. Vijf dollar voor veertig kisten van vijftig pond: de bomen zijn gesnoeid en gespoten, de boomgaarden onderhouden — de vruchten plukken, in kisten doen, de vrachtwagens laden, het fruit afleveren aan de inmaakfabriek — veertig kisten voor vijf dollar. We kunnen het niet doen. En het gele fruit valt met een plof op de grond en gaat kapot op de grond. De wespen graven zich in het zachte vruchtvlies in, en er is een geur van gisting en rotting. Dan de druiven —

we kunnen geen goede wijn maken. De mensen kunnen geen goede wijn kopen. Rits de druiven van de wijnstokken, goede druiven, rotte druiven druiven, waar de wespen aan geknaagd hebben. Pers ze met steeltjes en al, met aarde en rotte plekken. Maar er is meeldauw en mierenzuur in de kuipen. Doe er zwavel en tannine bij. De lucht van de gisting is niet de rijke geur van wijn, maar de lucht van bederf en chemicaliën.

Nou ja. Er zit toch alcohol in, dat is hoofdzaak. Ze kunnen er dronken van worden.

De kleine boeren zagen, hoe hun schulden stegen als het wassend getij. Ze spotten de bomen en verkochten geen oogst, ze snoeiden en ontdeelden en konden de oogst niet laten plukken. En de mannen der wetenschap hebben gewerkt, hebben nagedacht, maar de vruchten verrotten op de grond, en het verrottende moes in de wijnkuipen vergiftigt de lucht. En proef de wijn — helemaal geen druivenaroma, alleen maar zwavel en tannine en alcohol.

Deze kleine boomgaard zal het volgende jaar een deel zijn van een groot concern, want de schulden zullen de eigenaar boven het hoofd gegroeid zijn.

Deze wijngaard zal aan de bank toebehooren. Alleen de grote eigenaars kunnen het volhouden, want zij bezitten ook de inmaakfabrieken. Vier peren, geschild, in de helft gesneden, gekookt en in blik gedaan, kosten nog altijd vijftien cent

en ingemaakte peren bederven niet. Die blijven jaren goed. Het bederf verspreidt zich over de straat en de zoete geur is een groot leed voor het land. Mannen, die de bomen kunnen enten en het zaad vruchtbaar en groot maken, kunnen geen methode vinden om de, hongerige mensen hun eigen producten te laten eten. Mannen, die nieuwe vruchten geschapen hebben, kunnen geen systeem scheppen, waardoor hun vruchten gegeten kunnen worden. En de mislukking hangt over de staat als een zware last.

De voortbrengselen van de wortels der wijnstokken, der bomen, moeten vernietigd worden om de prijs hoog te houden en dit is het droevigste, het bitterste van alles.

Wagonladingen vol sinaasappels op de grond gemeten.

De mensen kwamen van mijlen ver om de vruchten te halen, maar dat ging niet aan. Wie zou ooit sinaasappels kopen voor 20 cent per dozijn, als je naar buiten kon gaan en ze alleen maar hoefde op te rapen? En mannen met slangen spotten petroleum op de sinaasappels, en ze waren kwaad over deze misdaad en kwaad op de mensen, die gekomen waren om het fruit te halen. Een miljoen mensen had honger, had het fruit nodig — en er werd petroleum over de gouden bergen gespoten.

En de lucht van verrotting vervult het land. Verbrand koffie, om er schepen mee te stoken.

De spoorwegstaking in Berlijn

Kort nadat de Russische blokkade was opgeheven, zijn de West-Berlijnse spoorwegarbeiders in staking gegaan. Het beheer der Berlijnse spoorwegen is n.l. in handen van Oost-Duitse autoriteiten, zodat de betrokken arbeiders hun loon kregen uitbetaald in Oost-Marken. Als men nu bedenkt, dat de waarde van de Oost-Mark slechts 25 pct. bedraagt van de waarde der West-Mark, dan is het begrijpelijk, dat de West-Berlijnse spoorweg arbeiders hiertegen in verzet kwamen. Het gevolg was dan ook een staking. Als eis werden gesteld: 1e. uitbetaling in West-Marken; 2e. erkenning van de vakbond; 3e. opnieuw aanstelling van hen, die om politieke redenen waren ontslagen.

Zoals echter zo vaak het geval is, werd ook hier weer de strijd van de arbeiders dienstbaar gemaakt aan de belangen van een der heersende machten. En het valt niet te ontkennen, dat deze staking voor de Westerse bezettingsmachten op een uiterst gunstig moment kwam, n.l. vrijwel gelijk met het begin van de conferentie der Grote Vier te Parijs. Het is daarom ook helemaal niet vreemd, dat de Westerse autoriteiten, die, wanneer de staking tegen hen zelf is gericht, altijd de mond vol hebben over de onverantwoordelijkheid van stakingen, die de opbouw belemmeren, zich nu van dergelijk commentaar onthouden en de stakende arbeiders zelfs helpen de stations tegen de Oost-Berlijnse spoorwegpolitie en Stalinistische arbeiders te verdedigen, opdat het rijden van treinen vooral maar geen doorgang kan vinden.

Natuurlijk doen ze dat niet uit sympathie voor de stakers. Alleen om er politieke munt uit te slaan, worden de eisen der stakers rechtvaardig genoemd en spreken ze zelfs over stakingsbrekers. De staking, die gericht is tegen de Russische bezettingsautoriteiten, moet immers het wanbeleid der Russische bezettingsautoriteiten aantonen, en tevens laten zien, dat bij de Russen de wil tot samenwerking met de Westerse machten niet aanwezig is.

En zo wordt de strijd van de arbeiders getrokken in de troebele sfeer van de grote machten.

Doch ook de Stalinisten wijken bij deze staking af van het doorgaans betreden pad. Want, nu deze staking is gericht tegen de Russische bezettingsautoriteiten is het geen strijd meer van de arbeiders, doch een rel van de Amerikanen. Dezelfde Stalinisten, die in alle Westers georiënteerde landen steeds weer de arbeider tot staking proberen te drijven en, zo er strijd uitbreekt, deze strijd dienstbaar maken aan hun belangen en zich daarbij beroepen op de noden van de arbeiders en het stakingsrecht, verwijten de West-Berlijnse spoorwegarbeiders, voorbarig in staking te zijn gegaan.

De kwestie van de valuta zou immers op de conferentie te Parijs worden behandeld. Terloops zij hier opgemerkt, dat diezelfde valuta-kwestie aanleiding was tot de Russische blokkade en dat die kwestie dus reeds meer dan een jaar hangende is. En daar zouden de arbeiders dus op moeten wachten, volgens „De Waarheid”. Alsof de vertegenwoordigers der grote machten hun conferentie zullen gebruiken om over de noden der West-Berlijnse spoorwegarbeiders te praten. En over de tweede en derde eis der stakers, n.l. erkenning der vakbond en weder indienstneming van de arbeiders die om politieke redenen waren ontslagen, daarover zwijgt „De Waarheid” maar. Dat is voor hen een al te pijnlijk onderwerp om over te schrijven.

Uit alles blijkt, hoe zeer het de Stalinisten alleen gaat om de belangen van het Oostelijk front te dienen. Alles, ook de nood en strijd van de arbeiders, moet daar aan ondergeschikt gemaakt worden. Dat hebben vooral de stakingen in Frankrijk ons geleerd.

Het is duidelijk, dat de belangen van de arbeiders slechts een ondergeschikte rol spelen in die politieke strijd en dat de arbeiders daarom elke inmenging zowel van Stalinistische als van de Westerse machten uit hun strijd moeten weren. De strijd van de arbeiders moet gericht zijn tegen de uitbuiting van Oost en West, want zo gauw een der machten de staking aan zijn belang dienstbaar maakt, is de strijd verloren.

GEEF DIT BLAD DOOR!
AAN EEN KAMERAAD!

Voskuil Socialisme

Voskuyl heeft het ons bewezen, Voskuyl heeft het ons gezegd, In de sterren staat 't te lezen, 't Hoef alleen maar uitgelegd. 't Socialisme is aan 't komen, Wel, dat had je niet gedacht? Je hoeft er niet meer van te dromen Ziet hoe 'het je tegenlacht. Nog een rukje, nog een trekje, Nog een duwtje, nog een zetje En we wandelen, blij van zin, Zo maar onze heilstaats in.

Weet je nog van eeuwig werken Weinig rust en haast geen brood Toen j' alleen je kameraden Aan kon spreken in je nood? Zie, dat hebben grote mannen Nu voor jou tot stand gebracht, Je verlost van de tyrannen, Je gehaald uit zwarte nacht. Nog een rukje, nog een trekje, Nog een duwtje, nog een zetje En we wandelen, blij van zin, Zo maar 't socialisme in.

Begraaf de Doden

Naar aanleiding van de Amsterdamse Kameradschapsavond.

In vroegere tijden, toen men het niet zo druk over democratie had, diende het toneel dikwijls om kritiek op onze maatschappij, zijn zeden en gewoonten te oefenen. Het schijnt dat dit tijdperk ten einde is. De inhoud van de tegenwoordige toneelstukken is vaag en onbetekenend. De vroegere kritiek was vooral een gevolg van de opkomende socialistische stromingen in onze samenleving. Deze hebben zich echter in het kapitalisme ingeleefd, zodat van die kant geen principiële kritiek meer te verwachten is. Verzoening en samenwerking, dat is het wachtwoord.

Een dertig jaar geleden bracht Willem Royaards Goethe's Faust, zojuist door Adema van Scheltema vertaald op het toneel. Dit schijnt ook thans niet meer mogelijk. De scherpe kritiek, die hierin op de godsdienst geïfend wordt is niet meer gewild. Van welke kant zou ze moeten komen? Socialist zijn betekende vroeger atheïst zijn, maar dat is nu alles veranderd, zoals ook het standpunt van de socialisten t.o.v. het militarisme is veranderd. Iedere socialist was vanzelfsprekend anti-militarist. Van welke kant moet dan nu de kritiek komen? Het is duidelijk. Van hen die geen enkel compromis met deze samenleving willen. Dit zijn wat men wel eens samenvat onder de naam van „de uiterst linkse groepen". Deze naam is echter even verkeerd als zij voor de vroegere sociaal-democratie verkeerd was. Zij, die alleen in een omwenteling der maatschappij heil zien voor de oplossing der vraagstukken, die zich in een bepaalde periode voordoen zijn niet links of uiterst links doch eenvoudig revolutionair. De naam links past nu zelfs niet meer voor de huidige sociaal-democratie, ook die periode ligt alweer achter haar. Het is dus aan de revolutionairen om de kritiek weer op te vatten en niet zoals dat vroeger in hoofdzaak gebeurde, opportunistisch en oppervlakkig om parlementaire successen te behalen, doch vóór alles principieel. Het was dus een goed idee om door middel van het toneel de opvattingen, die bij die groepen, die in een totale omwenteling der maatschappij de redding der mensheid zien ingang te doen vinden. Het gegeven was hier: „het militarisme" inderdaad een brandend vraagstuk. Het stuk is vertaald uit het Engels en is van een Amerikaanse schrijver.

Er moest danig in gesmeed worden mede door het gebrek aan „acteurs". Wat echter met de meest primitieve middelen gebracht is geworden is verbaazingwekkend. Het was natuurlijk een gun-

stige omstandigheid, dat nagenoeg alle spelers arbeiders moesten vertegenwoordigen en de rollen ook werkelijk door arbeiders bezet werden, maar toch stonden wij versteld van het spel dat geleerd werd, hetgeen alleen verklaard kan worden uit de grote toewijding voor het gegeven. Het verrassendste moment was het oprijzen der doden uit hun graven. Dan het gesprek dat een van de vrouwen voert met haar dode echtgenoot en ons zo'n juist beeld geeft van het leven der moderne arbeider, dat wij er allen een stuk van ons eigen arbeidersbestaan in terug vonden en de aanschouwers dan ook niet onaangedaan liet. Zij komt met bittere verwijten, maar langzamerhand krijgt haar aanklacht meer zin. Haar ogen worden niet geopend door socialistische theorieën maar door het harde leven en als haar woorden: „zeg het ze, zeg het ze", terwijl het doek valt, naschallen, heeft dit niets van een „gemaakte" propaganda, maar het doet ons aan als een natuurlijke gemoedsuiting ten gevolge van het gebeuren.

De slot-apotheose „wanneer de doden uit hun graven marcheren en de internationale zingen is een uitstekend bedeksel van de spelers zelf en miste zijn uitwerking niet. Wij hopen dat het zal gelukken meerdere van deze voorstellingen te geven en doen hierbij een oproep tot het vormen van een korps donateurs die het mogelijk kunnen maken, dat „De Rode Amateur" in leven blijft en voort kan gaan revolutionaire kunst te brengen.

De laatste étape

Dit is de Hollandse naam voor een Poolse film, die op het ogenblik hier draait, en die over het algemeen een buitengewoon goede kritiek heeft. Men kan een filmwerk beoordelen naar de inhoud en naar de vorm, waarin deze gebracht wordt en nu heeft de inhoud, het afmaken van mensen in een Duits concentratiekamp, een zo grote invloed op het gevoel van de mensen in de zaal, dat er bij velen van kritisch beschouwen der film geen sprake meer is. Door het merendeel der bezoekers wordt de tendens, die er ingelegd is, de tendens van MOED in het kamp, zonder hoe of ho gescepteerd. Het slot doet sterk denken aan het Russische toneelstuk „Brille China". Daarin werd een Chinees opgehangen, waarna een klein kind onder applaus van de toeschouwers — in de schouwburgzaal — op een Engels officier afvloeg!

Voor de meer dan honderdduizend Joodse mannen, vrouwen en kinderen, die in Amsterdam bij elkaar gejaagd, naar Duitsland vervoerd en daar

afgemaakt zijn, was er geen sprake van „moedig" zijn.

Wij weten, dat het enkelen gelukt is aan deze hel te ontkomen, zeker door een grote wilskracht, maar bovenal door heel toevallige omstandigheden.

Ook wij zijn van mening, dat het goed kan zijn, het grote publiek te laten zien, hoe daar geleden is, maar dit kan slechts op twee manieren: of men moet een documentaire film vertonen, of men moet een kunstwerk scheppen, dat, wat de vorm betreft, in verband met de vreselijke inhoud aan de allerhoogste eisen voldoet.

Wat deze Poolse vrouwen, die zelf in het kamp geleden hebben, ons bieden, is noch het één, noch het ander.

Als speel-film is het goedkoop-Russisch; b.v. het illegale kampwerk en de galscene met vlieg-machines.

Het is nu eenmaal niet ontroerend, maar zelfs hinderlijk storend, uitgehongerde kampbewoners te zien spelen door goedgevoede vrouwen met bolle wangen. Het satanische van de Nazi-terreur was niet de rotzooi, maar juist de tot in de puntjes uitgedachte organisatie van de misdaad.

Bij het begin wordt er al direct een foute voorstelling van zaken gegeven, als we in de mondelinge toelichting horen, dat hier in deze kampen de mensen vermoord werden, waarvan de enige misdaad was, „dat zij de vrijheid lief hadden".

De moderne afslachting van de Joodse kinderen, om van de volwassenen dan maar niet te spreken, had toch bepaald niets met „vrijheidszin" van deze stakkers te maken.

Hoe aangrijpend sommige fragmenten ook mogen zijn, deze film in 'z'n geheel moeten we als een mislukking beschouwen.

DOELSTELLING

Na twee wereldoorlogen, revoluties en crisissen heeft het kapitalisme de weg naar het staatskapitalisme ingeslagen. In één land, Rusland, is deze ontwikkeling voltooid. De verkoop van de arbeidskracht, het wezen van de kapitalistische uitbuiting, is gebleven. De inmenging door de staatsorganen, met schijn-medezeggenschap der arbeiders, heft de vrijheid van de arbeider om de prijs voor zijn arbeidskracht zelf te bedingen, op. Hoewel nu nog voorzichtig, zal de staat bij een vrijer optreden der arbeiders om dit recht te handhaven en toe te passen, niet schromen, openlijk de meest meedogenloze onderdrukkingsmaatregelen te nemen. De arbeidersklasse is daardoor in een totaal andere positie gekomen. Bij elk conflict, zelfs van geringe omvang, vindt zij de staat, met al zijn machtinstanties, tegenover zich. Zonder verzet zouden de arbeiders volkomen tot staats-slaven verworden. Daarom is iedere tegenstand toe te juichen. Dit verzet valt echter tot nu toe steeds weer in handen van vakverenigingen en politieke partijen, die het aan hun staats-socialistische (lees kapitalistische) doeleinden dienstbaar maken.

De Spartacus-Bond roept daarom de arbeiders op elk verzet in eigen hand te houden, met angstvallige vermindering van vakverenigings- en partij-invloed, om zo een eigen onverdeelde, georganiseerde macht te vormen, die in hevige worstelingen met de staatsmacht de maatschappij zal omwentelen, om te komen tot de gevestigde macht der arbeidersklasse: de associatie van vrije en gelijke producenten.

11 JUNI 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 24

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam", postgiro 168797 te A'dam

HET NIEUWE BEGINNEN

In dit land gaan in het algemeen de strijdwillende arbeiders gebukt onder de gedachte, dat in de na-oorlogse jaren het klasse-inzicht in het algemeen eer is afgenomen, dan toegenomen. Het betrekkelijk nog zwakke en stuntelige verzet van arbeiders, die zelfstandig de strijd ingingen, waarbij hun acties stuk voor stuk werden gebroken door het samenwerkende ondernemersdom, de staat en de vakcentralen, is daar de allergrootste oorzaak van. Het valt niet te ontkennen, dat dit ook zijn invloed heeft op arbeiders, die in het verleden zeer actief waren. Elke revolutionaire organisatie zal de invloed van dit alles moeten erkennen. Toch menen wij, dat de zaak niet zo eenvoudig ligt. Strijdbereidheid en klasse-inzicht houden wel ten nauwste met elkaar verband, maar voor een groot deel wordt de strijdbereidheid toch bepaald door de directe verhoudingen waaronder de arbeiders leven. Anders gezegd, er kan strijd zijn, op grond van de strijd noodzaak, zonder dat er sprake is van een duidelijk klasse-inzicht. Maar, betekent dat enerzijds dat zulke acties voortdurend de grote kans lopen verloren te gaan, anderzijds wordt ook in de strijd langzamerhand inzicht gewonnen.

Maar ook moet worden gewezen op een ander belangrijk punt. Inzicht omtrent de klasseverhoudingen en posities is niet iets dat voor eens en voor al wordt gewonnen. Het maatschappelijke leven is in voortdurende verandering en wil men over maatschappij en klasse dus inzicht behouden, dan is het nodig zich van alle wijzigingen, die zich in dat maatschappelijk leven voltrekken, op de hoogte te houden. In de regel volgt dus het inzicht de veranderingen, die zich in het maatschappelijk leven voltrekken. Dit geldt zowel voor de individuele mens als voor de organisaties, waarvan hij lid is; organisaties, die hij in zijn strijd wil gebruiken.

Nu het kapitalisme structureel zoveel anders is geworden, nu in plaats van een strijd en onderling concurrerend ondernemersdom een stelsel van organisatie en leiding van bovenaf, vaak door de staat, is getreden, is de positie van de arbeiders

